

РЕШЕНИЕ

№ 2358

гр. София, 10.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **123** по описа за **2024** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на К. В. Б., ЕГН [ЕГН], от [населено място] вит, област П., [община], [улица], срещу Решение № 5148 от 10.11.2023 г. по нахд № 5963/2022 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 14-и състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 42-0000837 от 23.03.2022 г., издадено от директора на Регионална дирекция «Автомобилна администрация» (РДАА) [населено място], с което на основание чл.93, ал.1, т.1 от Закона за автомобилните превози (ЗАвПр) му е наложено административно наказание «глоба» в размер на 2000 лв. за нарушение на чл. 87, т. 3 от Наредба № 33 от 03.11.1999 г. за обществен превоз на пътници и товари на територията на Република България (Наредба № 33/99 г.).

Касаторът поддържа, че решението е постановено при неправилно приложение на материалния и процесуален закон. Твърди нарушение на чл.57, ал.1, т.5 и т.6 от ЗАНН при издаване на НП. Счита, че констатациите на актосъставителя не съответстват на обективната истина, респ. не са посочени доказателства в тяхна подкрепа. Поддържа, че в обжалваното решение на СРС липсва анализ на събраните по делото доказателства, конкретно на доводите му за нарушение на императивни разпоредби,

както и преценка за приложението на чл.28 от ЗАНН. Липсвало виновно поведение от негова страна. Излага пространни доводи за наличие на маловажен случай – нарушението е извършено за първи път и без вина от страна на водача, поради което предупреждение за спазване на нормативните актове би удоветворило напълно законова цел. Претендира отмяна на решението на СРС и постановяване на друго, по същество на спора, за отмяна на НП, както и присъждане на сторените разноски.

Ответникът директор на Регионална дирекция «Автомобилна администрация» (РДАА) [населено място] към Изпълнителна агенция «Автомобилна администрация» (И.) не взема становище.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, възприетата по реда на чл.220 АПК фактическа обстановка, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

От фактическа страна СРС е приел, че на 01.03.2022 г., около 12:00 часа, свидетелят И. П. на длъжност „инспектор“ в РД „Автомобилна администрация“ - С. и И. С. - служител на РД „Автомобилна администрация“ - С. изпълнявали служебните си задължения. По същото време на [улица], на около 100 м. преди пътен възел с околоръстен път, с посока на движение [населено място], жалбоподателят К. Б. управлявал влекач, марка МАН, с рег. [рег.номер на МПС], собственост на В. М. Б. и прикачено към него полуремарке, марка К., с рег. [рег.номер на МПС]. Същият бил спрян за проверка от свидетеля П.. В хода на проверката било установено, че жалбоподателят осъществява обществен превоз на товари по маршрут от [населено място] до [населено място]. В хода на проверката свидетелят П. поискал от жалбоподателя карта за квалификация на водача, като жалбоподателят Б. представил такава валидна до 09.01.2022 г. Въз основа на установеното бил съставен акт за установяване на административно нарушение на 01.03.2022 г. от И. П. - „инспектор“ в Регионална Дирекция „Автомобилна администрация“ при Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ за нарушение на чл. 87, ал.1, т. 3 от Наредба № 33 от 03.11.1999 г. и издадено обжалваното пред СРС НП.

Въз основа на приетата за безпротиворечива доказателствена съвкупност решаващият съд е приел от правна страна, че административнонаказателното производство е проведено законосъобразно, при съобразяване с изискванията на ЗАНН и без допуснати нарушения на процесуалните правила, водещи до неговото опорочаване и ограничаване правото на защита на нарушителя. АУАН и НП са издадени от компетентни длъжностни лица и при спазване на сроковете по чл.34, ал.1 и ал.3 от ЗАНН. Съдът подробно е обсъдил допуснати в НП технически грешки - на презимето на собственика на влекача и на регистрационния номер на полуремаркетото, но е приел, че същите не обуславят съществено процесуално нарушение, тъй като данните коректно са посочени в съставения АУАН. На следващо място, сгрешеното презиме на собственика на влекача не водело до неяснота относно неговата личност, доколкото същият е индивидуализиран с име, фамилия и с ЕГН. Същото е приел и за сгрешения регистрационен номер на полуремаркетото, тъй като правилно бил посочен регистрационният номер на влекача. В заключение е обобщил, че жалбоподателят не е бил в затруднение да разбере фактическото обвинение и правото му на защита не е било нарушено. Относно посочената за нарушена разпоредба в АУАН, която е неотнормисима и не отговаря на описаната в АУАН фактическа обстановка съдът е

съобразил нормата на чл. 53, ал. 2 ЗАНН и е приел, че посочената нередовност в акта е санирана с правилното посочване на нарушената законова разпоредба в НП, като за това не се изисква изрично позоваване на административнонаказващия орган.

По приложението на чл. 87, т.3 от Наредба № 33/99 г. е приел, че от доказателствената съвкупност се установява по несъмнен начин, че К. Б. не е притежавал валидна карта за квалификация като водач, тъй като приложеното по делото копие на карта за квалификация е с валидност до 09.01.2022 г. Не е споделил доводите на Б. относно заместващия картата характер на удостоверение за професионална компетентност с аргумент от чл. 76, ал. 6 ЗАВП, с което е обосновал извод, че наличието на удостоверение е условие за издаване на карта за квалификация, но не и заместващ я документ. Изложил е мотиви относно формата на вината, а именно пряк умисъл, тъй като водачът е съзнавал общественоопасния характер на деянието си и е предвиждал неговите общественоопасни последици, като е бил наясно, че картата му за квалификация на водача е с изтекъл срок на валидност.

В заключение е посочил, че не е налице хипотезата на "маловажен случай" по смисъла на чл. 28 ЗАНН, доколкото извършеното административно нарушение не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от този вид. Наложено наказание намерил за съответна на абсолютния размер в санкционната разпоредба на чл. 93, ал. 1, т. 1 ЗАВП. Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 14-и състав е валидно, допустимо и правилно.

Обжалваното решение е постановено след извършване на цялостна проверка за законосъобразност на обжалваното НП. Фактичестката обстановка по делото е правилно установена при спазване принципите на чл. 13 и чл. 14 от НПК, във вр. с чл. 84 от ЗАНН. Събрани са писмени доказателства и гласни доказателствени средства, относими към всички факти, включени в предмета на доказване. Изводите за осъществяването на правно-релевантните факти са направени след обективно, всестранно и пълно обсъждане на приобщения доказателствен материал в неговата съвкупност. Противно на твърденията на касатора, в решението е обективирана извършената от съда дейност по оценка на доказателствата, като са посочени фактите, които са приети за установени и доказателствата за това, вкл. и всички доводи на наказаното лице във връзка с наложеното му наказание, които напълно се споделят от касационната инстанция.

Вменената за нарушена разпоредба на чл.87, т.3 от Наредба № 33/99 г. урежда императивно задължение за водача на автомобил за обществен превоз на товари да притежава валидна карта за квалификация на водача по смисъла на наредбата по чл. 76, ал. 5 от Закона за автомобилните превози. Съгласно чл.76, ал.6 от ЗАВП карта за квалификация на водач се издава на лица, притежаващи удостоверение за професионална компетентност, удостоверяващо начална квалификация или периодично обучение по смисъла на ал. 7 и 8.

Издаването на карта за квалификация е задължително по силата на Директива 2003/59/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 15 юли 2003 година, относно начална квалификация и продължаващо обучение на водачи на някои пътни превозни

средства за превоз на товари или пътници, за изменение на Регламент /ЕИО/ № 3820/85 на Съвета и Директива 91/439/ЕИО на Съвета и за отмяна на Директива 76/914/ЕИО на Съвета (отм.). Идентични разпоредби се съдържат и в Директива (ЕС) 2022/2561 на Европейския парламент и на Съвета от 14 декември 2022 година относно начална квалификация и продължаващо обучение на водачи на някои пътни превозни средства за превоз на товари или пътници (обн. L ОВ, бр. 330 от 23 декември 2022 г.). Според съображение 15 от Преамбюла на Директива 2003/59/ЕО, за да удостовери, че шофьор, който е гражданин на държава-членка, е притежател на едно от удостоверенията за професионална компетентност /"У."/, предвидени в настоящата директива, и за да улесни взаимното признаване на различните У., държавите-членки трябва да прикрепят хармонизирания код на Общността, определен за тази цел, заедно с датата на изтичане на кода, в свидетелството за управление на превозно средство или новата карта за квалификация на водача на превозно средство, който да се признава взаимно от държавите-членки, хармонизираният модел на която е определен с настоящата директива. Тази карта трябва да отговаря на същите изисквания за сигурност като свидетелството за управление на превозно средство, като се има предвид важността на правата, които тя дава за пътна безопасност и равни условия на конкуренция. Сега Съображение 22 от Преамбюла на Директива 2022/2561.

Според чл. 10, параграф 1 от Директива 2003/59/ЕО, на основание на У., удостоверяващо начална квалификация, и на У., удостоверяващо продължаващо обучение, компетентните органи на държавите членки отбелязват, като вземат предвид разпоредбите на чл. 5, параграф 2 и 3 от настоящата директива и чл. 8 от настоящата директива, хармонизирания код "95" на Съюза, предвиден в приложение I към Директива 2006/126/ЕО, редом до съответните категории на свидетелството за управление:

- на свидетелството за управление на превозно средство, или
- на картата за квалификация на водача на превозно средство, изготвена по модела, съдържащ се в приложения II към настоящата директива.

Ако компетентните органи на държавата членка, в която е получено У., не могат да отбележат кода на Съюза на свидетелството за управление на превозно средство, те издават на водача на превозно средство карта за квалификация на водач на превозно средство. Понастоящем, също чл.10 от Директива 2022/2561.

С оглед изложеното следва да се приеме, че карта за квалификация на водача не се издава, само когато в свидетелството за управление на превозно средство е отбелязан хармонизирания код "95" на Съюза, предвиден в приложение I към Директива 2006/126/ЕО, редом до съответните категории. В случая не се твърди и не се установява К. Б. да притежава такова свидетелство за управление, поради което същият следва да притежава карта за квалификация на водача. Неизпълнението на това негово задължение представлява нарушение на чл. 87, т. 3 от Наредба № 33/03.11.1999 г., с оглед на което правилно е била ангажирана и административнонаказателната му отговорност

Директива 2003/59/ЕО е транспонирана в националното ни законодателство чрез Наредба № 41/04.08.2008 г. за условията и реда за провеждане на обучение на водачите на автомобили за превоз на пътници и товари и за условията и реда за провеждане на изпитите за придобиване на начална квалификация (Наредба № 41/2008 г.). Съгласно чл.29, ал.1, т.1 от Наредба № 41/2008 г. карта за квалификация на водач се издава на лице, притежаващо удостоверение за професионална

компетентност, удостоверяващо начална квалификация или периодично обучение – разпоредба, указваща, че притежаваното от лицето удостоверение за професионална компетентност – периодично обучение, е само един от документите, който следва да се приложи към заявлението за издаване на карта, но в никакъв случай не я замества, както правилно е отбелязал СРС.

Правилни и обосновани са мотивите на решаващия съд относно допуснатите в АУАН технически грешки, които не са накърнили правото на защита на лицето и законосъобразно са отстранени в НП по реда на чл.53, ал.2 от ЗАНН. Възражението на касатора за нарушаване на чл.57, ал.1, т.5 и т.6 от ЗАНН е негова защитна теза, която не съответства на съдържанието на НП. В постановлението разбираемо и съответно на фактическото описание на нарушението в АУАН са описани нарушението, датата и мястото, където е извършено, както и обстоятелствата, при които е извършено. За доказване на деянието, изразяващо се в представяне при проверката на карта за квалификация с изтекъл срок на валидност, е достатъчно приложеното копие от тази карта – част от административнонаказателната преписка. Възраженията на касатора за липса на посочване на доказателства в подкрепа на обвинението не накърнява формата на НП, нито правото му на защита. Формални са и доводите му, че констатациите на актосъставителя не съответстват на обективната истина, тъй като не се сочат конкретни обстоятелства, нито се поддържа друга фактическа обстановка, извън допълнително представеното удостоверение за периодично обучение.

Противно на твърденията на касатора, в обжалваното решение на СРС е направено пълно обсъждане на доказателствен материал по делото и са обсъдени всички защитни доводи на жалбоподателя, на които е даден отговор при правилно приложение на закона.

Законосъобразни са и мотивите на районния съд по приложението на чл.28 от ЗАНН. Съгласно легалното определение на пар.1, т.4 от ДР на ЗАНН "Маловажен случай" е този, при който извършеното нарушение, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение или на неизпълнение на задължение от съответния вид. Процесното нарушение не разкрива специфики, които да го отличат от обикновените случаи на нарушения от същия вид. Единствено поради факта, че е извършено за първи път, не е приложим института на маловажността, както разкрива легалното определение, което не отдава значимост на този факт. Законът за автомобилните превози регулира важни обществени отношения, свързани с превоза на пътници и товари, като в административнонаказателните му разпоредби се съдържат множество хипотези на нарушения според спецификата на действията или бездействията, при това с фиксиран размер на предвидените за тях санкции. В случая с деянието се засягат обществени отношения, касаещи законово регламентирания ред за извършване на превоз на товари за собствена сметка, който ред предвид завишените изисквания при осъществяването му и предвидените високи за нарушаването му санкции се ползва с висока степен на защита.

Районният съд е дал правилен отговор относно субективната страна на нарушението, извършено под формата на пряк умисъл, поради което са неправилни доводите на касатора за липса на вина. Притежаваното от него удостоверение за периодично обучение не изключва вината му, тъй като същото е само предпоставка, един от документите, необходими за подаване на заявление за издаване на карта.

Необсъждането на подаденото от него възражение срещу АУАН не е съществено процесуално нарушение. Издаването на НП е указание, че доводите във възражението по реда на чл.44, ал.1 от ЗАНН не са възпрети от административнонаказващия орган. По изложените съображения и като е достигнал до извод за съставомерност и доказаност на нарушението на чл. 87, т. 3 от Наредба № 33/03.11.1999 г., районният съд е постановил обжалваното решение при правилно приложение на закона. На основание чл.222, ал.1 АПК, вр. чл.63в ЗАНН, е дължимо оставянето му в сила.

В идентичен смисъл са: Решение от 23.12.2021 г. по а. н. д. № 147/2021 г. на Административен съд – Търговище, Решение № 513 от 21.10.2021 г. по а. н. д. № 640/2021 г. на Административен съд – Плевен, Решение № 661 от 12.05.2023 г. по а. н. д. № 718/2023 г. на Административен съд – Варна, Решение № 3505 от 30.05.2023 г. по адм. д. № 3278/2023 г. на АССГ.

При този изход на спора и съгласно чл.63д, ал.1 ЗАНН ответникът по касация има право на сторените в производството пред АССГ разноси, но поради липса на искане в тази насока разноси не се присъждат

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 1 от АПК вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XVIII-и касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 5148 от 10.11.2023 г. по нахд № 5963/2022 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 14-и състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.